

V řízení o zajištění důkazů bylo dokazovateli uloženo, by nahradil odpůrci útraty provedeného důkazního řízení. Na základě tohoto usnesení navrhl odpůrce proti dokazovateli exekuci. Prv ý s o u d návrh zamítl, r e k u r s n í s o u d exekuci povolil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

### D ů v o d y:

Dovolací rekurs jest vybudován na mylném názoru, že řízení k zajištění důkazů není řízení sporným, nýbrž mimosporným a že, pokud jde o vykonatelnost usnesení, kterým bylo uloženo dokazovateli, by odpůrci nahradil útraty, prováděním důkazu mu vzniklé, neplatí ustanovení Šu 524 c. ř. s., nýbrž předpis Šu 12 odstavec druhý nesp. řiz. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., dle něhož prý mělo býti v tomto případě postupováno. Již ze zařazení předpisů o zajištění důkazů v 8. titulu prvního dílu druhé části c. ř. s. jest patrné, že ustanovení tato jsou podstatnou součástí celého zákona, ale vyplývá to i z povahy tohoto důkazního prostředku, kterým má býti připraven průvodní základ pro spor, když pozdější provedení by bylo buď znesnadněno, nebo dokonce znemožněno. Dovolací rekurs dovozuje též z ustanovení Šu 388 odstavec první c. ř. s., že v řízení o zajištění důkazů platí jen předpisy c. ř. s. II., IV., V. a VI. titulu z prvního oddílu části druhé, než neprávem, poněvadž tento předpis týče se jen způsobu, kterým zajištění důkazu lze prováděti, není jím však vyloučeno použití c. ř. s. o opravných prostředcích proti usnesením v tomto řízení vydaným. Rekursní soud posoudil tudíž věc bezvadně s hlediska právního, odůvodniv v tomto případě přípustnost exekuce ustanovením Šu 524 odstavec první c. ř. s.

### Čís. 4040.

**Domáhá-li se manželka na manželi placení výživného na základě smíru, není výlučně příslušným soud sborový, nýbrž řídí se věcná příslušnost dle výše žalobního nároku. Ostatně nárok manželčin na výživné sám o sobě jest nárokem ryze majetkoprávním.**

(Rozh. ze dne 2. července 1924, R II 224/24.)

Na základě soudního smíru žalovala rozvedená manželka manžela u okresního soudu o nedoplatek výživného 403 Kč. Prv ý s o u d rozhodl o žalobě věcně. O d v o l a c í s o u d zrušil rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu, ježto spor patří k výlučné věcné příslušnosti sborového soudu první stolice.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu, by znovu rozhodl o odvolání.

### D ů v o d y:

Odvolací soud, poukávav k tomu, že žalobní nárok opírá se o smír u zemského soudu civilního v Brně ve sporu o výživné, a že ve smíru tomto výslovně jest uvedeno, že žalovaný jest povinen, platiti žalobkyni

až do jejího znovuprovdání 19 — 20% svých požitků k její výživě, míní, že jde o nikoli ryze majetkový nárok ze vzájemného poměru manželů (§ 50 čís. 3 j. n.). Z toho odvozuje, že jde o výlučnou příslušnost sborového soudu první stolice, a považuje za nerozhodno, zda je základem žalobního nároku smír, či zákon. Dále z toho dovozuje, že jde o nezhojitelnou nepřislušnost soudu první stolice, na kterou jest bráti zřetel z úřední povinnosti v každém období rozepře. (§§ 104 II. i 43 j. n. a §§ 477 čís. 3, 478 I. c. ř. s.). Nelze tento právní názor odvolacího soudu schváliti. Podle §u 41 II. c. ř. s. děje se zkoumání příslušnosti soudu v občanských rozepřích na základě žalobcových údajů, leč by soudu bylo již známo, že jsou nesprávné (§ 269 c. ř. s.). Byť i smír uzavřen byl mezi manželi o výživném, nepřestává podle §u 1380 obč. zák. býti samostatnou smlouvou o ryze majetkových nárocích mezi manželi, kterou upravili tyto vzájemné nároky; opírá-li se tedy žaloba svým právním základem o smír, tudíž o předpis §u 1380 obč. zák., může přicházeti v úvahu jenom tento právní základ, nikoli okolnost, že ku smíru zavdal podnět zákonitý nárok manželčin na slušnou výživu, mající svůj zdroj v předpisu §u 91 obč. zák. Ostatně i tento nárok manželčin jest nárokem ryze majetkovým, což vyplývá z toho, že předpisy, upravující majetkové právní nároky manželčiny vůči manželu, zařaděny jsou do 28. hlavy obč. zák. (§§ 1263 — 1266), tedy do II. dílu tohoto zákona, jednajícího o pohledávkových a nikoliv o osobních právech. Mínění, že »ryze majetkovými nároky« sluší rozuměti jenom nároky, při kterých jak právní základ, tak i uplatňovaný předmět patří k majetkovému právu, nelze srovnati s doslovem §§ 50 III. čís. 2 a 3, a 76 j. n., podle nichž jen předmět sporu, to jest žalobní žádost, v tom kterém případě jest pro posouzení příslušnosti směrodatnou. Předmětná příslušnost řídí se podle §u 49 čís. 1 j. n., pokud se týče podle §u 50 I. j. n., proto byl vzhledem ku zažalovanému penízi 403 Kč ku projednání této rozepře příslušným okresní soud.

#### Čís. 4041.

**O přípustnosti odevzdání znamenímí rozhoduje názor obchodu tam, kde to obchodu působí obliže, by se odevzdávalo hmotně a proto se obchod spokojuje odevzdáním znamenímí.**

(Rozh. ze dne 2. července 1924, Rv II 387/24.)

Manželé B-ovi dali žalující záložně do zástavy své hostinské zařízení, najmě tři kulečníky, 1 vyšívaný obraz, 1 nástěnné hodiny a dvě zrcadla. Zastavené předměty byly opatřeny viditelnými známkami, jež byly na nich ještě v době, kdy žalovaná banka zabavila exekučně tytéž předměty. Žalobě, by bylo zjištěno, že žalobkyni přísluší nárok na přednostní uspokojení z výtěžku exekučního prodeje zabavených movitostí, procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl. **Důvody:** Dle §u 452 obč. zák. jest symbolické odevzdání (jako náležitost zřízení práva zástavního na věcech movitých) jen tehdy přípustno, není-li jich hmotné odevzdání z ruky do ruky možno. Je proto zásadně ve všech případech k zřízení práva zá-